NORAKSTS
Lieta Nr.A42722008
AA43-0308-10/14

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010.gada 11.februārī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente L.Vīnkalna, tiesneši V.Endzelis un K.Krastiņa

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *I.P.* pieteikumu par Veselības inspekcijas vadītāja pienākumu izpildītāja 2008.gada 13.maija lēmuma Nr.1/5/5-1/3673 atcelšanu un morālā kaitējuma Ls 20 000 apmērā atlīdzināšanu, sakarā ar *I.P.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 11.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2008.gada 20.februārī *I.P.* (turpmāk arī – pieteicējs) vērsās ar 2008.gada 18.februāra sūdzību Veselības inspekcijā (turpmāk arī – Inspekcija vai atbildētājs), lūdzot izvērtēt viņa medicīniskās aprūpes kvalitāti. Sūdzībā norādīts, ka pieteicējam, atrodoties Rēzeknes pilsētas un rajona policijas pārvaldes (turpmāk arī – Policijas pārvalde) īslaicīgās aizturēšanas vietā, 2008.gada 7.februārī sniegta neatliekamā medicīniskā palīdzība. Pēc apskates un palīdzības sniegšanas ārsts esot paskaidrojis, ka ierakstīšot medicīniskajā dokumentācijā, lai pēc atgriešanās cietumā pieteicējam veic veselības stāvokļa izvērtēšanu. Daugavpils cietumā tā nav veikta.

Sakarā ar minēto pieteicēja sūdzību laika periodā no 2008.gada 20.februāra līdz 2008.gada 7.aprīlim veikta ekspertīze, un 2008.gada 7.aprīlī sastādīts atzinums Nr.P-610/36-6-234 par pieteicēja medicīnisko aprūpi (turpmāk arī – Atzinums).

Pamatojoties uz tajā atzīto, ka pieteicēja medicīniskajā aprūpē pārkāpumi nav pieļauti, Inspekcijas vietnieks kontroles jautājumos – Kontroles nodaļas vadītāja pienākumu izpildītāja ar 2008.gada 7.aprīļa lēmumu Nr.P-610/36-6-234 (turpmāk arī – Sākotnējais lēmums) izbeidza lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā Nr.P-610/36-6-234.

Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja, vienlaikus prasot morālā kaitējuma atlīdzinājumu Ls 20 000 apmērā..

[2] Ar Inspekcijas vadītāja pienākumu izpildītāja 2008.gada 13.maija lēmumu Nr.1/5/5-1/3673 (turpmāk arī – Lēmums) atstāts negrozīts Sākotnējais lēmums un noraidīta pieteicēja 2008.gada 21.aprīļa sūdzība.

[3] 2008.gada 16.jūnijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts *I.P.* pieteikums par Lēmuma atcelšanu un morālā kaitējuma Ls 20 000 apmērā atlīdzināšanu. Pieteikums pamatots šādi.

[3.1] 2008.gada 7.februārī, atrodoties Policijas pārvaldes īslaicīgās aizturēšanas vietā, pieteicēja veselības stāvoklis būtiski pasliktinājās. Rezultātā tika izsaukta neatliekamā medicīniskā palīdzība, kuras darbinieki savā slēdzienā atzīmēja, ka, ierodoties Daugavpils cietumā, ārstiem nepieciešams veikt pieteicēja veselības apskati un vajadzības gadījumā arī ārstēšanu, ko apliecina Rēzeknes neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukumu karte Nr.42-1923, izraksts no ambulatorā pacienta kartes un 2008.gada 26.februāra izraksts no Policijas pārvaldes īslaicīgās aizturēšanas vietas medicīniskās apskates žurnāla. Tomēr, ierodoties Daugavpils cietumā, ārsti pieteicēja medicīnisko apskati neveica.

[3.2] Pēc Inspekcijas norādītā pieteicējam pašam bija jāvēršas ar rakstisku iesniegumu pie Daugavpils cietuma mediķiem, kas, pieteicējaprāt, ir nepareizi.

Etapējot pieteicēju uz Rēzekni, konvojam nodota pieteicēja personīgā lieta, kurā atradās ārstu izziņas par viņa veselības stāvokli. Tādējādi pirms etapēšanas atpakaļ no Policijas pārvaldes uz Daugavpils cietumu no Rēzeknes neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukumu kartes Nr.42-1923, kā arī no Policijas pārvaldes īslaicīgās aizturēšanas vietas medicīniskās apskates žurnāla vajadzēja izdarīt izrakstus un pievienot tos pieteicēja personīgajai lietai – informācijai Daugavpils cietuma ārstiem. Minētais netika izdarīts.

[3.3] Ministru kabineta 2006.gada 30.maija noteikumu Nr.423 „Brīvības atņemšanas iestādes iekšējās kārtības noteikumi" (turpmāk – Noteikumi Nr.423) 11.punkts noteic, ka brīvības atņemšanas vietas pieņemšanas nodaļā tiek veikta notiesātā medicīniskā apskate un sanitārā apstrāde. Ierodoties Daugavpils cietumā, pieteicējs nesaņēma medicīniskās palīdzības minimumu. Tādējādi aizskartas pieteicēja cilvēka pamattiesības un apdraudēta viņa veselība.

[3.4] Ārstniecības likuma 20.pants noteic, ka pacientam ir tiesības viņam saprotamā veidā saņemt no ārsta informāciju par slimības diagnozi, izmeklēšanas un ārstēšanas plānu, kā arī par citām ārstēšanas metodēm un prognozi. Šā likuma 22.pants noteic, ka pacientam ir tiesības saņemt sniegtās veselības aprūpes kvalitātes novērtējumu normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā.

Ievērojot minēto, redzams, ka, etapējot pieteicēju uz Daugavpils cietumu, medicīniskais personāls rupjā veidā pārkāpa un aizskāra viņa pamattiesības.

[3.5] Civillikuma 1635.pants noteic, ka katrs tiesību aizskārums, tas ir, katra par sevi neatļauta darbība, dod tam, kam tā kaitējusi, tiesību prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot. Savukārt Civillikuma 1639.pants noteic, ka tiesību aizskārums uzliek atbildību tam, kas pieļauj to tādos apstākļos, kuri pēc viņa personiskajām attiecībām pret aizskārēju

dod viņam kā vienam no vecākiem vai saimniekam iespēju un tātad arī uzliek pienākumu aizkavēt tādu aizskārumu.

Konkrētajā gadījumā Inspekcija ne tikai neaizkavēja pieteicēja cilvēktiesību aizskārējus, bet ar savu Lēmumu un prettiesisko rīcību turpināja apdraudēt pieteicēja veselību.

Civillikuma 1779.pants noteic, ka katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

Ievērojot minēto tiesību normu regulējumu un pamatojoties uz Eiropas cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 3.pantu un 6.panta pirmo daļu to kopsakarā ar 13.pantu, kā arī Noteikumu Nr.423 11.punktā noteikto, secināms, ka medicīnas pārbaudes raksturs (brīvības atņemšanas iestādē) ietver sevī pienākumu apskatīt un sanitāri apstrādāt katru ieslodzīto bez izņēmuma. Tādējādi pieteicējam, atgriežoties Daugavpils cietumā, nebija vajadzības pašam rakstīt iesniegumu par medicīnisko apskati.

[3.6] Ārstniecības likuma 17.panta 1.punkts noteic, ka valsts garantētais medicīniskās palīdzības apjoms Ministru kabineta noteiktajā kārtībā tiek sniegts Latvijas pilsoņiem, nepilsoņiem, ārvalstniekiem un bezvalstniekiem, kuru pasē ir personas kods un kuri reģistrēti iedzīvotāju reģistrā, kā arī aizturētajām, apcietinātajām un ar brīvības atņemšanu notiesātajām personām.

Tādējādi laika posmā, kad pieteicējam bija nepieciešama medicīniskā apskate un ārstēšana, ar Daugavpils cietuma mediķu prettiesisku rīcību viņam tā tika liegta. Nesniedzot medicīnisko palīdzību, pieteicējam ir nodarīts būtisks cilvēktiesību aizskārums, kā arī Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 111.panta pārkāpums, proti, nav aizsargāta pieteicēja veselība un sniegta medicīniskā palīdzība.

[3.7] Norādītā kompensācijas summa Ls 20 000 apmērā par pieteicējam nodarīto morālo kaitējumu ir pamatota, jo tajā ietverts pieteicējam nodarītais morālais kaitējums minēto darbību un bezdarbību rezultātā, apdraudot viņa veselību, kā arī pieteicēja laika patēriņš no 2008.gada 8.februāra līdz 2008.gada 12.jūnijam, kad savu tiesību aizstāvībai viņam nācies izmantot 1200 stundas, kas pielīdzināmas juridisko pakalpojumu sniegšanai.

[4] Rakstveida paskaidrojumos Administratīvajai rajona tiesai atbildētājs norāda, ka pieteikumu neatzīst un uzskata to par nepamatotu, pamatojoties uz šādiem apsvērumiem.

[4.1] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 81.panta pirmo daļu, izskatot lietu atkārtoti pēc būtības, secināts, ka Sākotnējais lēmums ir sastādīts pamatoti un likumīgi, izvērtējot administratīvā procesa principus un lietderības apsvērumus tā pieņemšanai saskaņā ar APL 65. un 66.pantu, tāpēc nav tiesiska pamata to atcelt. Tādēļ ar Lēmumu pieteicēja sūdzība noraidīta kā nepamatota, bet Sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

[4.2] Pieņemot Lēmumu, ir ievērotas materiālo un procesuālo tiesību normas, kā arī administratīvā procesa principi, pilnīgi noskaidroti un pareizi izvērtēti lietas faktiskie apstākļi. Atbildētājs tiesiski, savu pilnvaru ietvaros, ievērojot APL nostiprinātos principus, atbilstoši APL 81.pantā ietvertajam

regulējumam atkārtoti izskatīja lietu pēc būtības kopumā, pārbaudot lietderības apsvērumus, kā arī veicot pārējās nepieciešamās darbības lietas objektīvai izvērtēšanai, kas redzams no Lēmuma.

[4.3] APL 92.pants noteic, ka ikviens var prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 1.pants noteic, ka likuma mērķis ir nodrošināt privātpersonai Satversmē un APL noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par mantisko zaudējumu vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu (turpmāk – zaudējumu atlīdzinājums), kas nodarīts ar valsts pārvaldes iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību. Šā likuma 4.panta pirmā daļa noteic, ka iestāde zaudējumus var nodarīt ar darbību, izdodot prettiesisku administratīvo aktu vai veicot prettiesisku faktisko rīcību, vai arī ar bezdarbību, ja iestādei bija pienākums rīkoties, bet tā prettiesiski nav rīkojusies.

No minētā secināms, ka zaudējumu atlīdzinājuma priekšnoteikums ir iestādes prettiesisks akts, prettiesiska faktiskā rīcība vai prettiesiska bezdarbība. Tā kā Lēmums ir tiesisks, zaudējumu atlīdzināšanas priekšnosacījums šajā lietā nepastāv.

[5] Ar Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 11.februāra spriedumu noraidīts *I.P.* pieteikums par Lēmuma atcelšanu un morālā kaitējuma Ls 20 000 apmērā atlīdzināšanu. Spriedums pamatots šādi.

[5.1] Tiesa lietā konstatējusi turpmāk minēto.

[5.1.1] 2008.gada 20.februārī Inspekcijas veselības aprūpes kontroles nodaļā saņemts pieteicēja iesniegums ar lūgumu izvērtēt viņa medicīniskās aprūpes kvalitāti. Lūgumā norādīts, ka pieteicējam, atrodoties Policijas pārvaldes īslaicīgās aizturēšanas vietā, 2008.gada 7.februārī sniegta neatliekamā medicīniskā palīdzība. Pēc apskates un palīdzības sniegšanas ārsts esot paskaidrojis, ka ierakstīšot medicīniskajā dokumentācijā, lai pēc atgriešanās cietumā pieteicējam tiktu veikta veselības stāvokļa izvērtēšana, bet Daugavpils cietumā tā neesot veikta. Šajā sakarā uzsākta lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā Nr.P-610/36-6-234.

[5.1.2] Laika periodā no 2008.gada 20.februāra līdz 2008.gada 7.aprīlim Inspekcijas veselības aprūpes kontroles nodaļas 3.ekspertu daļas vadītāja *I.L.* un 3.ekspertu daļas vecākais eksperts *A.S.* veica ekspertīzi, un 2008.gada 7.aprīlī sastādīja Atzinumu. Tajā secināts, ka pieteicēja medicīniskajā aprūpē pārkāpumi nav pieļauti.

Ņemot vērā Atzinumā secināto, Inspekcijas Veselības aprūpes kontroles nodaļas vadītāja pienākumu izpildītāja 2008.gada 7.aprīlī ar Sākotnējo lēmumu izbeidza lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā.

[5.1.3] 2008.gada 24.aprīlī Inspekcijā saņemta pieteicēja sūdzība par Sākotnējā lēmuma apstrīdēšanu. Sūdzībā norādīts, ka ārstu pienākumos ietilpa nekavējoties lemt jautājumu par rekomendēto plānveida veselības apskati līdz ar

pieteicēja ierašanos Daugavpils cietumā, bet tas netika veikts, tādējādi būtiski apdraudot pieteicēja dzīvību.

[5.1.4] Atbildētājs ar Lēmumu atstājis negrozītu Sākotnējo lēmumu.

[5.2] Tiesa konstatējusi, ka pieteicējs pārsūdzējis Lēmumu, ar kuru saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 239.panta 1.punktu, 285.pantu un 286.panta pirmās daļas 1.punktu Sākotnējais lēmums par administratīvās lietas izbeigšanu lietā Nr.P-610/36-6-234 atstāts negrozīts, bet pieteicēja sūdzība noraidīta. Lēmums pieņemts, pamatojoties uz Atzinumu par pieteicējam sniegto medicīnisko aprūpi.

Lēmums ir administratīvais akts administratīvā pārkāpuma lietā. Tiesa atzinusi, ka konkrētajā lietā administratīvais akts atbilstoši APL 81.panta piektajai daļai savu galīgo noformējumu ieguvis ar Lēmumu par apstrīdēto administratīvo aktu.

[5.3] Tiesa, pārbaudot, vai atbildētājs, pieņemot Lēmumu, ir ievērojis procesuālos un formālos priekšnoteikumus, izdarījusi šādus secinājumus.

[5.3.1] LAPK 238.[1]pants noteic, ka saņemot pieteikumu vai citus materiālus par administratīvo pārkāpumu, šā kodeksa 247.pantā minētajām personām diennakts laikā jāsastāda administratīvā pārkāpuma protokolu vai jāpieņem viens no šādiem lēmumiem: 1) par lietvedības uzsākšanu administratīvā pārkāpuma lietā; 2) par atteikšanos uzsākt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā; 3) par materiālu nosūtīšanu pēc piekritības; 4) par materiālu nosūtīšanu pašvaldības administratīvajai komisijai jautājuma izlemšanai par audzinoša rakstura piespiedu līdzekļu piemērošanu, ja pārkāpumu izdarījis nepilngadīgais vecumā no 11 līdz 14 gadiem. Izņēmuma gadījumā šādu lēmumu var pieņemt desmit dienu laikā. Lēmumu var noformēt kā atsevišķu dokumentu vai rezolūciju.

No lietas materiāliem tiesa konstatējusi, ka, saņemot pieteicēja sūdzību 2008.gada 20.februārī, Inspekcija lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā uzsāka ar lēmumu rezolūcijas veidā 2008.gada 21.februārī (*lietas 62.lapa*), tādējādi ievērojot LAPK 238.[1]pantā noteikto tiesisko regulējumu.

[5.3.2] Pārbaudot to, vai atbildētājs ir ievērojis APL 62.pantā nostiprināto administratīvā procesa dalībnieka uzklausīšanas pienākumu, tiesa secinājusi, ka šis pienākums ir izpildīts. Tiesas ieskatā uzklausīšanas pienākums izpaužas ne tikai kā administratīvā procesa dalībnieka iztaujāšana un īpašas iespējas došana sniegt paskaidrojumus lietā, bet arī kā to argumentu, kas ir ietverti iesniegumā, pārbaudīšana un izvērtēšana. Minētais tiesas ieskatā īpaši attiecas uz gadījumiem, kad administratīvo procesu iestādē uzsāk privātpersona, jo iesniegumā jau tiek minēti tie apsvērumi, kādēļ persona vērsusies iestādē un ko tā vēlas panākt. Tiesas ieskatā visiem būtiskajiem argumentiem būtu jābūt šādā iesniegumā, pretējā gadījumā nebūtu pamata vērsties iestādē ar lūgumu par iesniedzējam labvēlīga administratīvā akta izdošanu vai labvēlīgas faktiskās rīcības veikšanu. Līdz ar to iestādei, kurā tiek iesniegts šāds iesniegums, ir jāizvērtē šie argumenti un jādod tiem savs vērtējums.

Konkrētajā gadījumā pieteicējs ierosinājis administratīvo procesu iestādē atbilstoši APL 55.panta 1.punktam, 2008.gada 20.februārī iesniedzot iesniegumu

(sūdzību) Inspekcijai ar lūgumu izvērtēt, vai attiecībā pret pieteicēju nav pārkāptas Ārstniecības likuma normas, cilvēktiesību un citas tiesību normas.

Atbildētājs, pieņemot Lēmumu, ir vērtējis pieteicējam sniegtās medicīniskās aprūpes kvalitāti un tās atbilstību tiesību normām, tāpat arī izvērtējis pieteicēja sūdzībā norādītos argumentus.

[5.3.3] Konkrētajā gadījumā atbildētājs, pieņemot Lēmumu, ir saņēmis pieteicēja medicīnisko dokumentāciju, proti, Rēzeknes neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukuma karti Nr.42-1923, izrakstu no Policijas pārvaldes īslaicīgās aizturēšanas vietas medicīniskās apskates žurnāla (*lietas 64.lapa*), Daugavpils cietuma medicīnas daļas ārsta *V.T.* paskaidrojumu (*lietas 66.lapa*), Rēzeknes neatliekamās medicīniskās palīdzības feldšeres *S.S.* paskaidrojumu (*lietas 65.lapa*) un Policijas pārvaldes priekšnieka *V.Š.* informatīvo vēstuli (*lietas 64.lapa*). Minētā dokumentācija Lēmumā analizēta un vērtēta kopsakarā ar pieteicēja sniegtajiem paskaidrojumiem un pārējo pieteicēja medicīnisko dokumentāciju.

Tiesa konstatējusi, ka atbildētājs, pieņemot Lēmumu, ir atsaucies uz pieteicēja iebildumiem par apstrīdēto administratīvo aktu un ir atbildējis uz pieteicēja izteiktajiem argumentiem un apsvērumiem, kas ir objektīvi, taisnīgi un vērsti uz tiesiska lēmuma panākšanu. Līdz ar to tiesa secinājusi, ka atbildētājs ir ievērojis pieteicēja uzklausīšanas pienākumu, kā arī APL 81.panta ceturtajā daļā nostiprināto pienākumu, proti, ja iesniegumā par administratīvā akta apstrīdēšanu minēts apstrīdēšanas pamatojums, augstākas iestādes lēmuma pamatojumā norādāmi argumenti attiecībā uz šo iesniedzēja pamatojumu.

Konstatējot, ka atbildētājs, pieņemot Lēmumu, ir ievērojis procesuālo tiesību normas, tiesai nepieciešams vērtēt Lēmuma atbilstību materiālo tiesību normām.

[5.4] Pārbaudot, vai Lēmums atbilst materiālo tiesību normām, tiesa konstatējusi, ka lietā pastāv strīds par to, vai Daugavpils cietuma ārstiem bija pienākums veikt pieteicēja medicīnisko apskati, tas ir, novērtēt viņa veselības stāvokli nekavējoties pēc pieteicēja atgriešanās cietumā 2008.gada 8.februārī arī tādā gadījumā, ja no viņa netika saņemts iesniegums, proti, sūdzība par veselības stāvokli.

[5.5] Ārstniecības likuma 10.pants noteic, ka veselības aprūpes profesionālo un darbspējas ekspertīzes kvalitāti ārstniecības iestādēs kontrolē Veselības inspekcija, kura saskaņā ar Ministru kabineta 2007.gada 11.jūlija rīkojumu Nr.432 „Par Medicīniskās aprūpes un darbspējas ekspertīzes kvalitātes kontroles inspekcijas, Valsts farmācijas inspekcijas un Valsts sanitārās inspekcijas reorganizāciju un Veselības inspekcijas izveidošanu" no 2007.gada 1.oktobra ir pārņēmusi Medicīniskās aprūpes un darbspējas ekspertīzes kvalitātes kontroles inspekcijas funkcijas. Savukārt saskaņā ar minētā likuma 22.pantu pacientam ir tiesības saņemt sniegtās veselības aprūpes kvalitātes novērtējumu normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā.

No 2008.gada 5.februāra spēkā esošā Veselības inspekcijas nolikuma 11.punkts noteic, ka Inspekcijas vadītājs pieņem lēmumu par apstrīdēto Inspekcijas amatpersonas izdoto administratīvo aktu vai Inspekcijas

amatpersonas vai darbinieka faktisko rīcību. Inspekcijas vadītāja lēmumu var pārsūdzēt tiesā.

Tātad Inspekcijas ārsti eksperti sniedz atzinumu par pacientam veiktās veselības aprūpes kvalitāti, un tādējādi ārstam ekspertam, ņemot vērā šajā atzinumā konstatēto, ir jāpieņem lēmums par lietvedības uzsākšanu vai neuzsākšanu administratīvā pārkāpuma lietā vai uzsāktās lietvedības izbeigšanu.

Savukārt ārsta eksperta pieņemto lēmumu personai ir tiesības apstrīdēt Inspekcijas vadītājam, bet lēmumu par apstrīdēto administratīvo aktu pārsūdzēt tiesā, ko pieteicējs arī ir izdarījis.

Ievērojot minēto, tiesa atzinusi, ka atbildētājs ir ievērojis minētajās tiesību normās noteikto, proti, atkārtoti pēc būtības izvērtējis Sākotnējo lēmumu, sniedzot atbildes uz pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumā ietvertajiem argumentiem.

[5.6] Saskaņā ar LAPK 228.pantu Inspekcija izskata šā kodeksa 42., 43., 45., 45.^{1}, 45.^{2}, 45.^{3} , 46.^{1} un 46.^{2}pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu lietas (..). Savukārt LAPK 45.^{1}panta pirmā daļa noteic, ka par medicīniskās aprūpes, medicīnisko atzinumu vai ekspertīzes pārkāpumiem uzliek naudas sodu līdz simt latiem, bet otrā daļa paredz, ka par tādiem pašiem pārkāpumiem, ja tie izdarīti atkārtoti gada laikā pēc administratīvā soda piemērošanas, uzliek naudas sodu līdz divsimt piecdesmit latiem.

Tātad atbildētājam bija jāpārbauda, vai ārstniecības personu rīcībā ir LAPK 45.^{1}panta pirmajā daļā paredzētais administratīvais pārkāpums. Šādas pārbaudes veikšana bija arī pieteicēja mērķis, jo viņš to lūdza savā iesniegumā, proti, pārbaudīt, vai ārstu rīcībā nav konstatējami Ārstniecības likuma, cilvēktiesību un citu tiesību normu pārkāpumi.

Ievērojot to, ka ārsti eksperti Atzinumā šādus pārkāpumus ārstniecības personu rīcībā nav konstatējuši, tad tika pieņemts Sākotnējais lēmums par lietvedības izbeigšanu administratīvā pārkāpuma lietā.

[5.7] Lietvedība administratīvo pārkāpumu lietās tiek veikta, ievērojot LAPK normas. Atbilstoši LAPK 272.pantam institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Savukārt atbilstoši LAPK 275.panta pirmajai daļai lietu ir iespējams izlemt, pieņemot lēmumu par administratīvā soda uzlikšanu vai par lietvedības izbeigšanu.

Apstākļus, kuriem ir nozīme administratīvā pārkāpuma lietas izlemšanā, amatpersonas nosaka uz pierādījumu pamata. Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo un otro daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, personas vainu un citus apstākļus. Šos faktus konstatē ar personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem un citiem dokumentiem.

[5.8] No administratīvās lietas materiāliem tiesa konstatējusi, ka atbildētājs ir ieguvis un izvērtējis šādus pierādījumus:

[5.8.1] Izrakstu no pieteicēja ambulatorā pacienta medicīniskās kartes par laika posmu no 2007.gada 29.novembra līdz 2008.gada 31.janvārim (*lietas 56.lapa*);

[5.8.2] Neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukuma karti Nr.42-1923, kurā ietverta informācija par medicīniskās palīdzības sniegšanu pieteicējam 2008.gada 7.februārī Policijas pārvaldes īslaicīgajā aizturēšanas vietā, kā arī rekomendēta ārsta konsultācija (*lietas 55. – 56.lapa*);

[5.8.3] Izrakstu no Policijas pārvaldes īslaicīgās aizturēšanas vietas medicīniskās apskates žurnāla, kurā pieteicējam rekomendēta ārsta konsultācija (*64.lapa*);

[5.8.4] Daugavpils cietuma medicīnas daļas ārsta *V.T.* 2008.gada 26.februāra paskaidrojumu, kurā norādīts, ka pieteicējs 2008.gada 8.februārī atbraucis ar etapu no Rēzeknes un, ierodoties Daugavpils cietumā, viņam sūdzības par veselības stāvokli nav bijušas, pie ārsta nav griezies (*lietas 66.lapa*);

[5.8.5] Rēzeknes neatliekamās medicīniskās palīdzības feldšeres *D.S.* 2008.gada 3.aprīļa paskaidrojumu, kurā norādīts, ka rekomendācija veikt ārsta apskati bija domāta Rēzeknes slimnīcas vai Policijas pārvaldes īslaicīgās aizturēšanas vietas ārstam. Par ārsta apskates rekomendāciju bija pateikts policijas darbiniekam un to dzirdēja arī pacients (*lietas 65.lapa*);

[5.8.6] Policijas pārvaldes priekšnieka 2008.gada 14.marta informācija par pieteicēja veselības problēmām 2008.gada 7.februārī, laikā, kad viņš atradies Policijas pārvaldes īslaicīgās aizturēšanas vietā. Informācijā arī norādīts, ka 2008.gada 8.februāra rītā pieteicējs par sāpēm vēderā nav sūdzējies (*lietas 63.lapa*).

[5.9] Ņemot vērā [5.8] minēto, tiesa secinājusi, ka atbildētājs pienācīgi ir pārbaudījis un vērtējis pieteicēja rakstveida sūdzībā norādītos argumentus, kurus pieteicējs atkārto arī savā pieteikumā.

Tādējādi atzīstams, ka, risinot jautājumu savas kompetences ietvaros, atbildētājs ir objektīvi noskaidrojis lietas apstākļus, uzklausot arī iesniedzēju.

Latvijas sodu izpildes kodeksa 78.panta pirmā daļa noteic, ka ar brīvības atņemšanu notiesātajiem un apcietinātajiem brīvības atņemšanas iestāžu medicīniskie dienesti valsts garantēto medicīnisko palīdzību sniedz Ministru kabineta noteiktajā apjomā un kārtībā. Pārējo medicīnisko palīdzību ar brīvības atņemšanu notiesātie un apcietinātie saņem Ārstniecības likumā noteiktajā kārtībā.

Ministru kabineta 2007.gada 20.marta noteikumu Nr.199 „Noteikumi par apcietināto un notiesāto personu veselības aprūpi izmeklēšanas cietumos un brīvības atņemšanas iestādēs" (turpmāk – Noteikumi Nr.199) 4.punkts noteic, ka ne vēlāk kā triju dienu laikā pēc ieslodzītā uzņemšanas cietumā ārstniecības persona veic ieslodzītā veselības pārbaudi. Noteikumu Nr.199 6.punkts noteic, ka primārās veselības aprūpes pakalpojumus ieslodzītajiem sniedz cietuma medicīnas daļā vai ieslodzītā atrašanās vietā. Plānveida primārās veselības

aprūpes pakalpojumus sniedz cietuma dienas kārtībā noteiktajā pacientu pieņemšanas laikā. Noteikumu Nr.199 7.1.apakšpunkts noteic, ka primārās veselības aprūpes pakalpojumus ieslodzītais saņem, pēc paša iniciatīvas vēršoties pie cietuma ārsta, ārsta palīga vai zobārsta.

Savukārt Ārstniecības likuma 5.pants noteic, ka ikvienam ir pienākums rūpēties un katrs ir atbildīgs par savu veselību.

Ņemot vērā minēto tiesību normu regulējumu, tiesa secinājusi, ka Noteikumu Nr.199 4.punktā ietvertā tiesību norma, proti, ne vēlāk kā triju dienu laikā pēc ieslodzītā uzņemšanas cietumā ārstniecības persona veic ieslodzītā veselības pārbaudi, attiecas uz notiesātajiem, kuri tiek ievietoti cietumā uz tiesas nolēmuma pamata vai tiek pārvietoti no viena cietuma uz citu pastāvīgai izmitināšanai. Savukārt attiecībā uz gadījumiem, kad notiesāto īslaicīgi konvojē saistībā ar nozīmēto tiesu vai procesuālo darbību veikšanai uz citu cietumu vai īslaicīgo aizturēšanas vietu, Noteikumu Nr.199 4.punkta tiesiskais regulējums nav attiecināms. Pie šāda secinājuma tiesa nonākusi, interpretējot Noteikumu Nr.199 4., 6. un 7.1.punktus to kopsakarībā.

Pielietojot teleoloģisko interpretācijas pamatmetodi, tiesa konstatējusi, ka Noteikumu Nr.199 4.punktā ietvertā tiesiskā regulējuma mērķis ir nodrošināt, lai attiecīgā cietuma medicīnas personāla rīcībā būtu informācija par katra ieslodzītā, kurš nonāk cietumā, veselības stāvokli. Šī informācija tad arī iegūstama no notiesātajiem, kuri tiek ievietoti cietumā uz tiesas nolēmuma pamata vai tiek pārvietoti no viena cietuma uz citu pastāvīgai izmitināšanai. Savukārt attiecībā par personām, kuras īslaicīgi tiek konvojētas procesuālo darbību veikšanai vai uz tiesas sēdēm, minētā norma neattiecas, jo medicīnas personālam jau ir informācija par viņu veselības stāvokli. Tādēļ šādā gadījumā nepieciešams ievērot Noteikumu Nr.199 7.1.apakšpunktā minēto tiesisko regulējumu, proti, primārās veselības aprūpes pakalpojumus ieslodzītais saņem, pēc paša iniciatīvas vēršoties pie cietuma ārsta, ārsta palīga vai zobārsta.

[5.10] No administratīvās lietas materiāliem tiesa konstatējusi, ka pieteicējs Daugavpils cietumā ieradies 2007.gada 5.aprīlī tālākai soda izciešanai un cietumā uzturējās līdz 2008.gada 25.septembrim (*lietas 73.lapa*).

Saskaņā ar izrakstu no pieteicēja ambulatorās pacienta medicīnas kartes par laika posmu no 2007.gada 29.novembra līdz 2008.gada 31.janvārim pieteicējs vairākkārtīgi bija griezies pie cietuma medicīnas personāla par savām veselības problēmām. Piemēram, 2008.gada 2.janvārī, kad pieteicēju apskatījis ķirurgs, kā arī 2008.gada 10.janvārī, kad atvests uz cietuma medicīnas daļu (*lietas 57.lapa*).

Tādējādi tiesa secinājusi, ka cietuma medicīnas personālam bija informācija par pieteicēja veselības stāvokli. Pieteicējam, savukārt, veselības problēmu gadījumā pašam saskaņā ar Ārstniecības likuma 5.pantā un Noteikumu Nr.199 7.1.apakšpunktā noteikto bija jārūpējas par savu veselību un jāpaziņo cietuma medicīnas personālam par veselības problēmām.

[5.11] Tiesa, izvērtējot lietā esošos procesa dalībnieku paskaidrojumus un pierādījumus, ievērojot prasījuma robežas, lietā konstatējusi, ka 2008.gada 13.maijā atbildētājs ir pieņēmis lēmumu Nr.1/5/5-1/3673 par lietvedības

izbeigšanu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.P-610/36-6-234, kurā konstatēts, ka pieteicēja medicīniskā aprūpe ir atbilstoša un adekvāta noteiktajām diagnozēm un sniegtā medicīniskā palīdzība atbilst Ārstniecības likuma un Noteikumu Nr.199 prasībām. Tādējādi konstatēts, ka ārstniecības personu rīcībā nav LAPK 45.[1]pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma.

[5.12] Saskaņā ar LAPK 9.pantu par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Saskaņā ar LAPK 243.pantu par pierādīšanas līdzekļiem, ar kuriem var konstatēt faktus, uz kuru pamata institūcijas nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā, kalpo protokols par administratīvo pārkāpumu, tās personas paskaidrojumi, kuru sauc pie administratīvās atbildības, cietušā un liecinieku liecības, eksperta atzinums, lietiskie pierādījumi, protokols par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citi dokumenti (..).

Tātad, par pierādījumiem šajā lietā var kalpot medicīniskā dokumentācija, ekspertu atzinumi, administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumi, kuri ir apstiprināti ar citiem lietā pārbaudītiem un novērtētiem pierādījumiem (*APL 161.panta pirmā daļa*), kā arī citi pierādījumi.

Ņemot vērā to, ka administratīvās lietas ietvaros nevienas ārstniecības personas rīcībā netika konstatēts administratīvais pārkāpums, tad neviena persona arī nevar tikt saukta pie administratīvās atbildības, jo nav pierādījumu, kas to apliecinātu.

[5.13] Ņemot vērā minēto, tiesa konstatējusi, ka atbildētājs Lēmumu pieņēmis savas kompetences ietvaros, pamatojoties uz pierādījumiem, lietvedības gaitā noskaidrojis LAPK 272.pantā noteiktos apstākļus, saskaņā ar LAPK 244.pantu novērtējot pierādījumus, pieņēmis Lēmumu, kas atbilst lietā konstatētiem apstākļiem un tiesību normām.

Tādējādi pieteicēja pieteikums daļā par Lēmuma atcelšanu ir noraidāms kā nepamatots.

[5.14] Pieteicējs pieteikumā norādījis argumentu, ka savā slēdzienā Rēzeknes neatliekamās medicīniskās palīdzības darbinieki atzīmējuši, ka, ierodoties Daugavpils cietumā, ārstiem nepieciešams veikt pieteicēja medicīnisko apskati un vajadzības gadījumā arī ārstēšanu, ko apliecina Rēzeknes neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukumu karte Nr.42-1923, izraksts no ambulatorā pacienta kartes, 2008.gada 26.februāra izraksts no Policijas pārvaldes īslaicīgās aizturēšanas vietas medicīniskās apskates žurnāla.

Minētais arguments ir nepamatots un noraidāms, jo, kā jau tiesa to norādīja iepriekš, gan izsaukumu kartē Nr.42-1923, gan arī izrakstā no Policijas pārvaldes īslaicīgās aizturēšanas vietas Medicīniskās apskates žurnāla norādīts: „Rekomendēta ārsta konsultācija". Tādējādi minētā rekomendācija nevis uzliek

pienākumu Daugavpils cietuma ārstiem veikt pieteicēja medicīnisko apskati, bet, ņemot vērā pieteicēja veselības stāvokli, iesaka viņam griezties pie ārstiem.

[5.15] Pieteicējs norādījis, ka Noteikumu Nr.423 11.punkts noteic, ka brīvības atņemšanas vietas pieņemšanas nodaļā tiek veikta notiesātā medicīniskā apskate un sanitārā apstrāde. Tomēr, ierodoties Daugavpils cietumā, viņš nav saņēmis medicīniskās palīdzības minimumu, līdz ar ko aizskartas viņa cilvēka pamattiesības un apdraudēta viņa veselība.

Minētais pieteicēja arguments ir nepamatots un noraidāms, jo, kā jau tiesa norādīja iepriekš, tad pieteicējam veselības aprūpes pakalpojumu saņemšanai bija nepieciešama paša iniciatīva, vēršoties pie cietuma medicīniskā personāla.

[5.16] Attiecībā par pārējiem pieteicēja argumentiem tiesa norādījusi, ka tie atzīstami kā nepamatoti un noraidāmi.

[5.17] Saskaņā ar APL 92.pantu ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņiem nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 1.pants noteic, ka likuma mērķis ir nodrošināt privātpersonai Satversmē un APL noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par mantisko zaudējumu vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu (turpmāk zaudējumu atlīdzinājums), kas nodarīts ar valsts pārvaldes iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību. Šā likuma 4.panta pirmā daļa noteic, ka iestāde zaudējumus var nodarīt ar darbību, izdodot prettiesisku administratīvo aktu vai veicot prettiesisku faktisko rīcību, vai arī ar bezdarbību, ja iestādei bija pienākums rīkoties, bet tā prettiesiski nav rīkojusies. Savukārt šā likuma 5.pants noteic, ka tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu ir cietušajam, proti, privātpersonai, kas ir prettiesiska administratīvā akta adresāts vai trešā persona APL izpratnē, kā arī privātpersonai, pret kuru ir tieši vērsta vai kuru tieši skar iestādes prettiesiska faktiskā rīcība.

No minētajām tiesību normām secināms, ka zaudējumu (arī morālā kaitējuma) atlīdzinājuma priekšnoteikums ir iestādes prettiesisks administratīvs akts, prettiesiska faktiska rīcība vai prettiesiska bezdarbība.

Pieteicējs lūdz piedzīt no Veselības inspekcijas kompensāciju Ls 20 000 apmērā par pieteicējam nodarīto morālo kaitējumu, kas nodarīts ar ārstniecības personu darbību un bezdarbību, tādējādi apdraudot pieteicēja veselību. Šajā summā pieteicējs arī ieskaita savu laika patēriņu no 2008.gada 8.februāra līdz 2008.gada 12.jūnijam, kad tiesību aizstāvībai izmantojis 1200 stundas, kas pielīdzināmas juridisko pakalpojumu sniegšanai.

Ņemot vērā to, ka tiesa konstatējusi, ka Lēmums ir tiesisks, zaudējumu atlīdzināšanas priekšnosacījums šajā lietā nepastāv, līdz ar to pieteicēja prasījums daļā par morālā kaitējuma Ls 20 000 atlīdzināšanu ir nepamatots un noraidāms.

[5.18] Saskaņā ar LAPK 280.panta trešo daļu no personas, kura pārsūdzējusi lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, valsts nodeva netiek iekasēta.

Lietas materiālos atrodas Valsts kases 2008.gada 3.jūnija maksājuma uzdevums Nr.1436, kas apliecina valsts nodevas par pieteikuma par lietas ierosināšanu tiesā samaksu Ls 10 apmērā (*lietas 5.lapa*). Tādējādi secināms, ka valsts nodeva ir samaksāta bez tiesiska pamata.

APL 125.panta pirmās daļas 1.punkts noteic, ka valsts nodevu atmaksā, ja iemaksāta lielāka nodeva nekā to nosaka likums. Atbilstoši minētajai tiesību normai personai ir tiesības saņemt atpakaļ viņas samaksāto valsts nodevu arī tādos gadījumos, kad tā iemaksāta valsts budžetā bez tiesiska pamata.

Atbilstoši APL 125.panta otrajai daļai valsts nodevu atmaksā, ja pieteikums par tās atmaksāšanu iesniegts tiesā gada laikā no dienas, kad attiecīgā summa iemaksāta valsts budžetā, līdz ar ko pieteicējam ir tiesības iesniegt iesniegumu Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā ar lūgumu atmaksāt samaksāto valsts nodevu gada laikā no dienas, kad attiecīgā summa samaksāta valsts budžetā, proti, līdz 2009.gada 3.jūnijam.

[6] Par Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 11.februāra spriedumu *I.P.* iesniedza apelācijas sūdzību, kas pamatota šādi.

[6.1] Tiesa balstījusies uz tiesību normām, kas ir pretrunā ar pieteicēja pieteikumā norādītajām un kas novērš uzmanību no lietas būtības, liedzot pieteicējam taisnīgu lietas izskatīšanu un radot viņam materiālos zaudējumus un veselības kaitējumu. Tiesa piemērojusi tiesību normas, kuras tai nevajadzēja piemērot, ar mērķi panākt atbildētāja izpestīšanu no tā paveiktajām nepatikšanām.

[6.2] No Noteikumu Nr.423 11.punkta izriet, ka notiesāto medicīniskā apskate un sanitārā apstrāde ir nepieciešama, lai būtu iespējams konstatēt, vai notiesātā persona, atrodoties citā valsts iestādē, tai skaitā arī īslaicīgās aizturēšanas izolatorā, nav inficējusies ar vīrusu vai citu lipīgu slimību, kā arī konstatēt, vai notiesātās personas veselības stāvoklis ir tāds pats, kāds tas bija pirms etapēšanas uz tiesu.

[6.3] Tiesa nav norādījusi savu viedokli par Noteikumiem Nr.423. Ja tiesa neatzīst Noteikumus Nr.423, saskaņā ar kuriem dzīvo notiesātās personas, tad tās spriedumu nevar uzskatīt par objektīvu. Minētais apdraud notiesāto personu veselību un dzīvību, kā arī ir pretrunā starptautiskajām cilvēktiesību un citām tiesību normas, kuras norādītas pieteicēja pieteikumā.

[6.4] Pieteicējs lūdz tiesu izlemt jautājumu par valsts nodevas par apelācijas sūdzības iesniegšanu atmaksāšanu pieteicējam Ls 5 apmērā gadījumā, ja pieteicējs to ir pārmaksājis Ls 10 apmērā.

[7] Rakstveida paskaidrojumos Administratīvajai apgabaltiesai atbildētājs norāda, ka pieteicēja apelācijas sūdzību neatzīst, jo uzskata to par nepamatotu un noraidāmu.

[7.1] Tiesa pareizi atzinusi, ka gan Atzinumā, gan Lēmumā pamatoti secināts, ka ārstniecības personu darbībās pārkāpumi nav konstatēti, jo pieteicēja veselības aprūpe veikta atbilstoši Noteikumu Nr.199 prasībām.

[7.2] Spriedumā atbilstoši APL 251.panta piektās daļas 1.punktam norādīti tie pierādījumi, uz kuriem pamatoti tiesas secinājumi. No sprieduma saprotams, kādi pierādījumi izmantoti secinājumu ieguvē. Tiesa atsaukusies uz būtiskiem pierādījumiem lietā un norādījusi arī, kādēļ tie ir ņemami vērā. Tiesas konstatētie apstākļi lietā un uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi, tiesas sniegtais pamatojums ir pietiekams.

[7.3] Noteikumu Nr.423 11.punkts attiecas uz notiesātajiem, kuri tiek ievietoti cietumā uz tiesas nolēmuma pamata vai tiek pārvietoti no viena cietuma uz citu pastāvīgai izmitināšanai. Savukārt gadījumos, kad notiesāto īslaicīgi konvojē saistībā ar nozīmēto tiesu vai procesuālo darbību veikšanai uz citu cietumu vai īslaicīgo aizturēšanas vietu, minētā tiesību norma nav attiecināma.

[8] *I.P.* 2008.gada 27.oktobra iesniegumā izteicis piekrišanu lietas izskatīšanai rakstveida procesā (*lietas 42.lapa*). Apgabaltiesa atzīst, tā kā lietā ir pietiekami lietas materiāli, kā arī ņemot vērā pieteicēja piekrišanu rakstveida procesam, saskaņā ar APL 114.panta pirmo daļu lietu iespējams izskatīt rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[9] Rakstveida procesā pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, apgabaltiesa atzīst, ka *I.P.* apelācijas sūdzība nav pamatota.

[10] Kā izriet no pieteikuma un apelācijas sūdzības, pieteicējs vēlas, lai tiku pārbaudīts, vai viņam sniegta medicīniskā aprūpe atbilstoši tiesību normām, proti, pieteicējs lūdz izvērtēt viņam sniegtās medicīniskās aprūpes kvalitāti.

Administratīvās apgabaltiesas ieskatā šajā lietā nav būtiskas nozīmes Lēmumā norādītajām, kā arī pirmās instances tiesas spriedumā analizētajām LAPK tiesību normām. Atbildētājs pēc būtības ir atzinis, ka pārkāpumi pieteicēja veselības aprūpē nav konstatēti. Tādējādi pieteikums atbilstoši APL 255.panta trešajai daļai ir vērtējams kā pieteikums par atbildētāja faktiskās rīcības, kas izpaudusies kā Inspekcijas nepamatota Atzinuma sniegšana, atzīšanu par prettiesisku (*sal. sk. Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 2.novembra spriedumu lietā Nr.A42527407*).

[11] Apgabaltiesa konstatē, ka pirmās instances tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos apstākļus un pamatoti secinājusi, ka pieteicēja veselības aprūpes pārkāpumi viņa medicīniskajā aprūpē nav konstatēti, līdz ar to apgabaltiesa saskaņā ar APL 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma faktu konstatējumam un motivācijai [5.1, [5.3.2]-[5.5] un [5.8]-[5.17] un to neatkārto.

[12] Attiecībā uz apelācijas sūdzības argumentu par Noteikumu Nr.423 piemērošanu, apgabaltiesa pievienojas atbildētāja norādītajam, ka Noteikumu Nr.423 11.punkts attiecas uz notiesātajiem, kuri tiek ievietoti cietumā uz tiesas

nolēmuma pamata vai tiek pārvietoti no viena cietuma uz citu pastāvīgai izmitināšanai. Savukārt gadījumos, kad notiesāto īslaicīgi konvojē saistībā ar nozīmēto tiesu vai procesuālo darbību veikšanai uz citu cietumu vai īslaicīgo aizturēšanas vietu, minētā tiesību norma vispārīgi tieši nav attiecināma, taču apgabaltiesa norāda, ka, ņemot vērā ieslodzījumu vietas režīma prasību apsvērumus, nav izslēgta un ir tiesiska arī to notiesāto pakļaušana medicīniskai pārbaudei, kuri īslaicīgi konvojēti no ieslodzījuma vietas. Līdz ar to, ja pieteicējs uzreiz pēc ierašanās netika pakļauts medicīniskai apskatei, viņam pašam bija jāizmanto savas tiesības griezties pēc medicīniskās palīdzības vispārējā kārtībā.

Par pārējiem pieteicēja argumentiem apgabaltiesa norāda, ka tie šajā lietā nav tiesiski nozīmīgi. Atbilstoši Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Senāts) judikatūrai, kas veidojusies, ievērojot arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksi, tiesai ir pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa. Tas, cik daudz spriedums ir jāargumentē, atkarīgs no lietas apstākļiem (*sk. Senāta 2006.gada 12.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-280 8.punktu*).

[13] Apgabaltiesa nepiekrīt pirmās instances tiesas [5.18] motivācijai attiecībā uz valsts nodevu šajā lietā. Kā norādīts šā sprieduma [10], konkrētā lieta ir administratīvā lieta, par kuras ierosināšanu saskaņā ar APL 124.pantu ir maksājama valsts nodeva likumā noteiktajā apmērā.

Pieteicējs apelācijas sūdzībā lūdzis Administratīvo apgabaltiesu izlemt jautājumu par valsts nodevas par apelācijas sūdzības iesniegšanu atmaksāšanu pieteicējam Ls 5 apmērā gadījumā, ja pieteicējs to ir pārmaksājis Ls 10 apmērā.

Tā kā pieteikums ir noraidāms, valsts nodeva pieteicējam nav atlīdzināma.

Valsts nodeva kādā daļā pieteicējam nav arī atmaksājama, jo pieteicējs nav samaksājis lielāku valsts nodevu nekā to nosaka APL 124.pants. Valsts nodeva par apelācijas sūdzības iesniegšanu Ls 10 apmērā samaksāta 2009.gada 19.februārī (*lietas 92.lapa*). APL 124.panta otrā daļa noteic, ka par apelācijas sūdzību maksā valsts nodevu Ls 10 apmērā (redakcija spēkā no 2009.gada 1.janvāra).

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Atzīt par nepamatotu un noraidīt *I.P.* pieteikumu par Veselības inspekcijas vadītāja pienākumu izpildītāja 2008.gada 13.maija lēmuma Nr.1/5/5-1/3673 atcelšanu un morālā kaitējuma Ls 20 000 apmērā atlīdzināšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente	*(paraksts)*	L.Vīnkalna
Tiesneši	*(paraksts)*	V.Endzelis
	(paraksts)	K.Krastiņa

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese L.Vīnkalna
Rīgā 2010.gada 11.februārī